

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25272/2023
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат из ..., против туженог „AKV INVEST 1“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Милош Ивановић адвокат из ..., ради недозвољености извршења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1126/23 од 06.07.2023. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1126/23 од 06.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1126/23 од 06.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 282/23 (21) од 11.05.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле према туженом па је утврђено да је недозвољено извршење одређено решењем Основног суда у Ужицу Ии 702/21 од 06.09.2021. године и обавезан тужени да ово призна. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужилји плати трошкове поступка у износу од 66.100,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 1126/23 од 06.07.2023. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиле према туженом којим је тражила да се утврди да је недозвољено извршење одређено решењем Основног суда у Ужицу Ии 702/21 од 06.09.2021. године као неоснован, обавезана је тужилја да туженом на име трошкова поступка исплати укупан износ од 71.300,00 динара и обавезана тужилја да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати укупан износ од 43.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је утврђење недозвољености извршења у смислу члана 81. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр. 106/2015 са свим изменама и допунама) одређено решењем Основног суда у Ужицу Ии 702/21 од 06.09.2021. године, ради наплате новчаног потраживања које је правни претходник туженог „Banca Intesa“ имала по уговору о дугорочном кредиту закљученом 22.10.2007. године са корисником кредита „Биларда“ доо а које је обезбеђено, између осталог и хипотеком на стану који је власништво тужиле. Потраживање из овог уговора о кредиту банка је уступила овде туженом Уговором о уступању потраживања закљученим 15.12.2016. године (исправљеним 26.08.2021. године) у форми јавнобележничке исправе којим је на примаоца пренето и средство обезбеђења, хипотека заснована на стану тужиле. О захтеву тужиле да се утврди недозвољеност извршења јер се заснива на ништавом уговору о уступању извршне вансудске хипотеке првог реда другостепени суд је одлучио применом материјалног права, члана 437. Закона о облигационим односима које у складу са правним схватањем израженим кроз више одлука ревизијског суда у којима је одлучивано о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Делом ревизијских навода указује се на учињене битне повреде одредаба парничног поступка и оспорава утврђено чињенично стање, који разлози нису могли бити предмет оцене ревизијског суда јер нису разлози из којих се може изјавити ревизија из члана 404. став 1. ЗПП чија дозвољеност је условљена испуњавањем услова прописаног у овој законској одредби.

Из наведених разлога Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној због чега је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

У конкретној парници тужба ради утврђења недозвољености извршења поднета је 08.12.2021. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 150.000,00 динара и поступак је вођен по правилима поступка у споровима мале вредности. Како је одлука донета у спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена сходно члану 479. став 6. ЗПП то чињеница да је другостепеном пресудом преиначена првостепена

пресуда не утиче на дозвољеност ревизије јер је посебним правилом садржаним у члану 479. став 6. ЗПП искључено опште правило о дозвољености ревизије.

Из ових разлога применом члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**